

Sag anlagt den 13. februar 2006 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-88/06)

(2006/C 108/05)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved J. Enegren og I. Kaufmann-Bühler, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Irland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/45/EF af 27. juni 2001 om ændring af Rådets direktiv 89/655/EØF om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF⁽¹⁾), idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

— Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 19. juli 2004.

⁽¹⁾ EFT L 195 af 19.7.2001, s. 46.

Appel iværksat den 15. februar 2006 af Bausch & Lomb Inc. til prøvelse af dom afsagt den 17. november 2005 af Retten i Første Instans i sag T-154/03 — Biofarma SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-95/06 P)

(2006/C 108/06)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Bausch & Lomb Inc. (ved M. Silverleaf QC, solicitors R. Black, B. Gerber og E. Kohnner)

De andre parter i appellsagen: Biofarma SA og Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves.

— Afgørelse truffet den 5. februar 2003 af Tredje Appellkammer ved Harmoniseringskontoret stadfæstes.

— Det bestemmes, at Harmoniseringskontoret skal pålægges at registrere det varemærke, der er søgt registreret i appellan- tens navn.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale de omkost- ninger, der er afholdt i forbindelse med nærværende appelsag og under sagens behandling for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har nedlagt påstand om, at dommen afsagt af Retten i Første Instans ophæves af følgende grunde:

Retten i Første Instans fandt, at der var risiko for forveksling mellem de omtvistede varemærker. Appellanten har anført, at Retten begik en retlig fejl og/eller tilsidesatte procedurereglerne ved at nå frem til denne konklusion. De påståede fejl er følgende.

Retten begik en fejl ved ikke at vurdere eller ved ikke korrekt at vurdere, om de varer, for hvilke de omtvistede varemærker er registreret eller søgt registreret, er af lignende art. Retten begik på dette grundlag en retlig fejl.

Retten skulle have fortaget en vurdering af, om de varer, som varemærkeansøgningen vedrørte, var af lignende art som de varer, i forbindelse med hvilke det er godtgjort, at der er gjort brug af det omtvistede varemærke. Hvis Retten havde gjort dette, ville den have konkluderet, at disse varer ikke var af lignende art, og følgelig at der ikke var grundlag for, at artikel 8, stk. 1, litra b) skulle finde anvendelse. Subsidiært skulle Retten have konkluderet, at der højst var flygtig arts- mæssig lighed, og at en sådan svag lighed, når den tages i betragtning med henblik på at afgøre, om der er risiko for forveksling, kræver, at der er en meget høj grad af lighed mellem de omtvi- stede varemærker, og at der angives grunde (hvilket Retten ikke gjorde) til, at den relevante kundekreds kunne antage, at de hidrører fra handelsmæssigt forbundne kilder.

Retten begik en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 8, stk. 1, litra b), ved bedømmelsen af den relative lighed mellem de omtvistede varemærker. Den støttede sig ikke på en samlet vurdering af det helhedsindtryk, som varemærkerne visuelt eller lydligt fremkaldte hos gennemsnitsforbrugeren, men på en minutøs analyse af de lingvistiske og verbale kendetegn ved de ord, som de pågældende varemærker er sammensat af.

Ved bedømmelsen af ligheden skulle Retten have betragtet varemærkerne som en helhed og under henvisning til det visuelle og navnlig det lydlige helhedsindtryk, som de omtvistede varemærker fremkalder hos gennemsnitsforbrugeren. Desuden tog Retten ikke hensyn til den omstændighed, at de omhandlede varer er af en sådan art — hvilket parterne er enige om — at den relevante kundekreds må forventes at udvise betydelig omhu både ved udvælgelsen og brugen heraf. Såfremt Retten havde anvendt en korrekt tilgangsvinkel, ville den have konkluderet, at de to varemærker både lyder forskelligt og er forskellige af udseende.

Retten identificerede ikke den relevante kundekreds korrekt og begik følgelig en retlig fejl. Retten begik en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 8, stk. 1, litra b), ved at fastslå, at patienter udgjorde en del af den relevante kundekreds. Retten burde i overensstemmelse med de gældende bestemmelser have fastslået, at den relevante kundekreds var sammensat af fagfolk inden for sundhedssektoren.

Retten foretog en mekanisk vurdering af ligheden. Den foretog ikke en afvejning af de ligheder, den havde konstateret, og undersøgte ikke, hvorvidt disse ligheder indebar en risiko for forveksling. I stedet antog Retten, at dette var tilfældet. Herefter afviste Retten, at forskellene mellem henholdsvis varemærkerne og varerne kunne udelukke denne risiko. Den anførte ikke nogen begrundelse for dette standpunkt. Følgelig begik Retten en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 8, stk. 1, litra b), således som bestemmelsen er fortolket af Domstolen, og/eller tilside-satte procedurereglerne, særligt procesreglementets artikel 81, ved ikke at angive en begrundelse for sin afgørelse.

Retten begik en retlig fejl ved ikke at tage hensyn til opmærksomhedsniveauet hos gennemsnitsforbrugeren af de omhandlede varer, og til, hvorvidt dette niveau kunne formindske risikoen for forveksling. Retten skulle have taget hensyn til den særligt høje grad af opmærksomhed, som gennemsnitsforbrugerne udviser, når han forbereder og træffer sit valg mellem de relevante varer, og til den virkning, dette kunne have på risikoen for forveksling. Retten begik derfor en fejl ved anvendelsen af artikel 8, stk. 1, litra b), således som denne bestemmelse er fortolket af Domstolen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris den 22. februar 2006 — Philippe Derouin mod Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris — Région parisienne (Urssaf)

(Sag C-103/06)

(2006/C 108/07)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris.

Indleveret den 22. februar 2006.

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Philippe Derouin.

Sagsøgt: Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris — Région parisienne (Urssaf).

Præjudicielle spørgsmål

Skal forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971⁽¹⁾ fortolkes således, at den er til hinder for, at en overenskomst, såsom dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Frankrig og Det Forenede Kongerige af 22. maj 1968, bestemmer, at indtægter, der oppebæres i Det Forenede Kongerige af arbejdstagere, der er bosat i Frankrig, og som er socialt sikret i denne stat, er udelukket fra beregningsgrundlaget for det generelle socialsikringsbidrag (CSG) og for bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (CRDS), der opkræves i Frankrig?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2).